

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromír Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobkyně: **A. P.**, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobkyně o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 6. 8. 2025, č. j. OAM-0404499/DO-2025, jako nepřijatelné

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni její žádost o poskytnutí dočasné ochrany ze dne 6. 8. 2025, č. j. OAM-0404499/DO-2025, jako nepřijatelnou **byl nezákonný**.
- II. Žalovanému **se zakazuje** pokračovat v porušování práv žalobkyně a **přikazuje se** mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu ze dne 6. 8. 2025, č. j. OAM-0404499/DO-2025, a to nejpozději do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **93 Kč** do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně je občankou Ukrajiny. Dne 6. 8. 2025 požádala v České republice o dočasnou ochranu podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*lex Ukrajina*“). Tuto žádost žalovaný v souladu s § 5 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 5 odst. 2 *lex Ukrajina* označil jako nepřijatelnou s odůvodněním, že žalobkyně získala dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném členském státě Evropské unie. Nepřijatelnost vyznačil přímo v tiskopisu žádosti vedené pod č. j. OAM-0404499/DO-2025.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobou se žalobkyně domáhá vydání rozsudku, kterým by soud konstatoval, že zásah žalovaného byl nezákonný. Zároveň požaduje, aby soud žalovanému přikázal obnovit stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobkyni.
3. Žalobkyně předně uvedla, že je osobou, na kterou se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382¹ (dále také „*prováděcí rozhodnutí*“). Je 16letou, tj. nezletilou, státní příslušnicí Ukrajiny. Před vypuknutím konfliktu žila na Ukrajině, poté z Ukrajiny uprchla s matkou do Španělska, kde byla jí i její matce poskytnuta dočasná ochrana. 20. 1. 2023 se vrátily domů do Charkova. V České republice pobývá otec žalobkyně od roku 2019, aktuálně je držitelem víza za účelem strpění pobytu. Žalobkyně chtěla jet za otcem již dříve, teprve v 16 letech za ním do České republiky přijela. Na Ukrajině se z důvodu konfliktu bála o život. 6. 8. 2025 zažádala na pracovišti KACPU v Pardubicích o udělení dočasné ochrany, její žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná pro dočasnou nebo mezinárodní ochranu získanou dříve v jiném členském státě. Žalobkyně má za to, že žalovaný tímto podle žalobkyně jednal v rozporu se směrnicí Rady 2001/55/ES² (dále také „*směrnice o dočasné ochraně*“). Vyjádřila nesouhlas s prohlášením její žádosti za nepřijatelnou a konstatovala, že nemá možnost žádat o jiné pobytové oprávnění v ČR.
4. K nepoužitelnosti ustanovení § 5 odst. 2 *Lex Ukrajina* citovala rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva* s tím, že přes soudní výluku považuje svou žalobu za přípustnou a splnila i ostatní formální podmínky. K nepřijatelnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* poté argumentovala tím, že toto ustanovení neodpovídá směrnici o dočasné ochraně a prováděcímu rozhodnutí. Prováděcí rozhodnutí zavedlo okamžitou dočasnou ochranu pro uvedené kategorie osob. Z operačních pokynů k provádění prováděcího rozhodnutí dovodila, že prokázání státní příslušnosti, pobytu na Ukrajině a případně také rodinné vazby jsou dostatečné k okamžité registraci osoby k dočasné ochraně. Ze čl. 28 směrnice o dočasné ochraně dovodila, že podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě není

¹ kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana

² o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími

důvodem pro vyloučení z dočasné ochrany, v tom Lex Ukrajina odporuje směrnici o dočasné ochraně, k čemuž citovala obdobný závěr z rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 55 A 6/2023 – 44. Tomuto závěru nasvědčuje i právo cizince pobývat v krajině podle svého výběru vyplývající z bodu 16 preambule směrnice o dočasné ochraně a vyplývá i z bodu 15 preambule prováděcího rozhodnutí o neuplatnění čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Dále citovala z dokumentu *Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382*, podle kterého je členský stát povinen zajistit práva podle směrnice o dočasné ochraně bez ohledu na předchozí registraci osoby v jiném členském státě. Proto má žalobkyně za to, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina odporuje čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, bodu 15 preambule prováděcího rozhodnutí a čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí. Článek 11 byl v případě prováděcího rozhodnutí vyloučen, neexistuje tudíž omezení sekundárního pohybu v rámci EU. K tomu dále citovala z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) č. j. 1 Azs 336/2024 – 42.

5. Žalobkyně dále konstatovala, že neví, zda je aktuálně poživatelkou dočasné ochrany ve Španělsku a zda její matka učinila kroky vedoucí ke vzdání se či zřeknutí se tohoto práva při návratu na Ukrajinu. Žalovaný svůj závěr patrně opírá o údaj uvedený v Evropské databázi držitelů a žadatelů o udělení dočasné ochrany. Z usnesení NSS č. j. 2 Azs 255/2024 – 39 se však podává, že pro zjišťování informací o podaných žádostech o dočasnou ochranu v jiných členských státech a ověření toho, zda takové oprávnění trvá, nelze vycházet jen z údajů uvedených v informačním systému členských států *Temporary Protection Platform*. Pro případ, kdy by žalobkyně nadále požívala práva z dočasné ochrany ve Španělsku, odkázala na bod 78 scénář 4 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 336/2024 – 42. K obecné povinnosti správního orgánu zohledňovat judikaturu Nejvyššího správního soudu poté citovala bod 17 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 111/2025 – 38. K povinnosti neaplikovat normu vnitrostátního práva, která odporuje právu EU, poté odkázala na rozsudek NSS č. j. 6 Azs 320/2017 – 20. Z výše uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že zásah žalovaného byl nezákonný.
6. Žalovaný ve svém vyjádření předně nastínil, že by žaloba mohla být podána opožděně. Uvedl, že žalobkyně figuruje v platformě pro výměnu informací *Temporary Protection Platform* jako držitelka dočasné ochrany ve Španělském království, což žalobkyně ostatně sama v tiskopisu žádosti potvrdila. Žalovaný postupoval podle jednoznačného znění § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina, vrátil žalobkyni žádost jako nepřijatelnou. Doplnil, že žalobkyně v žádosti neuvedla, že by na území žil některý z jejích rodinných příslušníků, který by již byl držitelem dočasné ochrany a nelze uvažovat ani o sloučení s jiným členem rodiny (srov. § 51 a § 52 Lex Ukrajina).
7. Ve zbytku svého vyjádření se žalovaný zabýval otázkou nesouladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina s právem EU. Žalovaný ve svém vyjádření v zásadě recykloval argumenty, které již mnohokrát přednesl v jiných řízeních před zdejším soudem (např. v nedávné době v řízení pod sp. zn. 10 A 91/2025, 10 A 95/2025, 10 A 98/2025 a dalšími). Jeho argumentace byla prakticky totožná s argumentací, kterou uplatnil v řízení před městským soudem v řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 107/2025 či sp. zn. 17 A 99/2025. Pro stručnost soud na tato řízení stran podrobné argumentace žalovaného odkazuje.

III. Posouzení věci Městským soudem

8. Soud konstatuje, že žaloba je včasná; k zásahu totiž došlo 6. 8. 2025, žaloba byla soudu odeslána prostřednictvím poštovních služeb dne 4. 10. 2025, tj. v rámci dvouměsíční zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

lhůty ustanovení § 84 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žaloba je zároveň přípustná [srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, z 3. 4. 2025].

9. K podmínkám řízení soud považuje za nezbytné uvést, že žalobkyně byla v době podání žaloby nezletilá, osmnáct let věku dovrší až v červenci 2027. Procesní způsobilost má účastník řízení v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti (ustanovení § 33 s. ř. s., respektive § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád). Nezletilí mají způsobilost jen k takovým právním úkonům, které jsou svou povahou přiměřené rozumové a volní vyspělosti odpovídající jejich věku, a v tomto rozsahu mají i procesní způsobilost. U téměř sedmnáctileté žalobkyně dospěl soud k závěru, že ji lze považovat za procesně způsobilou k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu. S tím ostatně koresponduje i znění § 178 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, podle něž *za procesně způsobilého se pro účely tohoto zákona považuje cizinec starší 15 let, který je schopen projevit svou vůli a samostatně jednat*. Právě uvedené platí tím spíš pro podání žádosti o dočasnou ochranu a následně pro podání správní žaloby, pokud je žalobce vysídlenou osobou z důvodu válečného konfliktu v zemi jeho původu a na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky (alespoň to žalobce tvrdí). Ke shodnému závěru srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2024, č. j. 11A 100/2024-11, bod 11).
10. Žalobkyně v rámci žaloby současně podala návrh na vydání předběžného opatření, který však nijak nekonkretizovala a neodůvodnila. S ohledem na skutečnost, že soud v rámci zákonem stanovené lhůty pro rozhodnutí o předběžném opatření ve smyslu ustanovení § 38 odst. 3 s. ř. s. rozhodl o věci meritorně tímto rozsudkem, nerozhodoval pro nadbytečnost o předběžném opatření samostatným rozhodnutím.
11. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem ve vyjádření k žalobě výslovně souhlasil a žalobkyně s ním i přes poučení soudem nevyslovila nesouhlas. Nařídít jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování. Žalobkyně do přílohy k žalobě přiložila tiskopis žádosti o dočasnou ochranu č. j. OAM-0404499/DO-2025 a informace o důvodech neudělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území č. j. OAM-4139-7/ST-2025. Oba tyto dokumenty jsou však jak žalobkyni, tak žalovanému známy a mohli se k nim vyjadřovat. Jádrem sporu je nadto řešení právní otázky přípustnosti důvodu označení žádosti žalobkyně jako nepřijatelné, nikoliv otázky skutkové (není sporu o vyznačeném důvodu nepřijatelnosti žádosti ani o tom, že žalobkyně si v minulosti požádala o dočasnou ochranu ve Španělsku). Žalobkyně v žalobě argumentovala dokumentem *Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382*. Ten je však veřejně přístupný a oběma stranám sporu je znám, žalovaný měl prostor se k obsahu tohoto dokumentu vyslovit. Soudu je obsah tohoto dokumentu znám z mnoha předchozích řízení o obdobných žalobách a mezi účastníky řízení není o jeho obsahu sporu. Žalovaný ve svém vyjádření argumentoval dohodou členských států o vyloučení článku 11 směrnice o dočasné ochraně. Tento dokument byl podkladem pro přijetí prováděcího rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 (jde tedy o jeden z podkladů pro přípravu právního předpisu a do jisté míry o obdobu důvodové zprávy), také tento dokument je soudu znám z předchozích řízení o obdobných žalobách a mezi účastníky řízení také zde není o jeho obsahu sporu. Soud má proto za to, že jím není třeba provádět dokazování, což potvrzuje veškerá dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, jenž jej v řadě níže citovaných rozsudků

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

v obdobných věcech opakovaně hodnotil, aniž by jím on nebo příslušný krajský soud v předchozích řízeních provedl dokazování.

12. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byly zaměřeny přímo proti němu nebo v jejich důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS, ze 17. 3. 2008).
13. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobkyni pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jejích práv, a to bez ohledu na to, že jí již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU, ve Španělsku. Jde-li o hodnocení tohoto úkonu, zde lze vyjít z existující judikatury, podle které bránění v podání žádosti či její nepřijetí mohou představovat nezákonný zásah (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS z 30. 5. 2017). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
14. Zbývá tedy posoudit třetí podmínku: zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobkyně vrátil jako nepřijatelnou.
15. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně v minulosti získala práva vyplývající z dočasné ochrany ve Španělsku a že není zřejmé, zda je tato dočasná ochrana stále platná. Jádrem sporu mezi stranami je otázka, zda je důvod nepřijatelnosti žádosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina v rozporu s právem EU a zda jej tedy žalovaný měl a mohl v případě žalobkyně aplikovat.
16. Soud předesílá, že v nedávné době došlo k notnému judikатурnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V prvé řadě nelze opomenout rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích č. j. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, z 1. 4. 2025 a již zmíněnými rozsudky č. j. 1 Azs 336/2024-42 z 3. 4. 2025, a č. j. 1 Azs 174/2024-42 z 3. 4. 2025. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky č. j. 9 Azs 20/2024-37 z 8. 4. 2025, č. j. 2 Azs 271/2024-43 ze 17. 4. 2025, č. j. 10 Azs 4/2025-49 z 24. 4. 2025 a č. j. 5 Azs 217/2023-36 z 25. 4. 2025, a mnoha dalších).
17. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky č. j. 10 A 6/2025-61 z 23. 4. 2025, č. j. 5 A 36/2025-38 z 30. 4. 2025, č. j. 10 A 42/2025-33 z 16. 5. 2025, č. j. 5 A 42/2025-39 z 20. 5. 2025, č. j. 18 A 22/2025-52 z 3. 6. 2025, č. j. 10 A 56/2025-39 ze 17. 6. 2025, č. j. 18 A 49/2025-33 ze 17. 7. 2025, nebo například recentní rozsudek č. j. 10 A 107/2025-27 ze 30. 9. 2025. Rozhodující senát se s vyslovenými závěry plně ztotožňuje, resp. na nich nehodlá ničeho měnit. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje. Nevyporádá-li soud v tomto rozsudku adresně dílčí výtky žalovaného, je tomu tak pouze proto, že žalovanému jsou konkrétní odpovědi na jeho neutuchající polemiku s dubnovou judikaturou známy již ze shora uvedených rozsudků, resp. i z mnoha dalších rozsudků v obdobných či skutkově takřka totožných věcech.

18. K argumentaci žalovaného městský soud již poněkolkáté opakuje již ve svých rozhodnutích dříve vyslovený názor, že klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, není správním orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou dle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU.
19. Žalobkyně mohla dosáhnout na dočasnou ochranu již na základě toho, že splňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí (o splnění podmínek tohoto ustanovení v případě žalobkyně není mezi stranami sporu). Žalobkyně splňuje kritéria pro přiznání dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí; v opačném případě by jí ostatně dočasná ochrana ve Španělsku nebyla udělena. Svědčí jí tudíž i právo sekundární volby hostitelského státu, které nemohla realizovat pro zásah žalovaného, jenž jí podanou žádost vrátil jako nepřijatelnou.
20. Z výše odkazovaného rozsudku NSS č. j. č. j. 1 Azs 174/2024-42, bodu 78, scénáře č. 4, vyplývá, že zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v informačním systému členských států jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá. Jestliže oprávněná osoba učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), žalovaný žádosti vyhově a vydá oprávnění k pobytu. Teprve pokud žadatel v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském členském státě, žalovaný žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.
21. Na právě uvedeném nic nemění „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025 a nabylo platnosti 13. 8. 2025.
22. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu, které znějí následovně.
- Vzhledem k tomu, že určitá osoba může v daném okamžiku požívat práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, by členské státy k zajištění toho, aby tato zásada byla respektována, a s cílem zabránit vícenásobným registracím k dočasné ochraně měly zamítnout žádosti o povolení k pobytu podané na základě čl. 8 odst. 1 směrnice 2001/55/ES, pokud je zřejmé, že dotčená osoba již povolení k pobytu na tomto základě získala v jiném členském státě. To by bylo v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23 (5), a zejména s jeho bodem 30.*
- V souvislosti s aktivací dočasné ochrany podle směrnice 2001/55/ES se členské státy v jednomyslně přijatém prohlášení ze dne 4. března 2022 dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 uvedené směrnice na osoby, které požívají dočasné ochrany v daném členském státě v*

souladu s prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382 a které se přemísťují bez povolení na území jiného členského státu, pokud se členské státy na dvoustranném základě nedohodnou jinak.

S ohledem na tento celkový kontext by nic nemělo být vykládáno tak, že znamená povinnost členského státu vydat povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany osobě, která obdržela povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě.

23. Soud k tomu uvádí, že ustanovení recitálu (preambule) unijních předpisů nejsou závazná, citovaná část recitálu nutně nezpochybňuje závěry NSS učiněné v „dubnové“ judikatuře, pokud jde o výklad relevantního práva EU. Avšak i kdyby soud přihlížel k interpretačnímu významu citovaných bodů, není zřejmé, že by se NSS ve své dosavadní rozhodovací praxi mýlil. Z ní totiž neplyne, že by členský stát mohl žádost žalobkyně mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Naopak v takovém případě musí žadateli umožnit, aby v přiměřené lhůtě učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském státě. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli nutně v rozporu, nevede k vícenásobné registraci, požívání dočasné ochrany ve více státech (shodně např. bod 19 rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 A 107/2025-27 ze 30. 9. 2025).
24. Z výše uvedeného je evidentní, že ze strany žalovaného musí být vyvinuto úsilí ke zjištění toho, zda žalobkyně dočasnou ochranou stále disponuje a pokud je odpověď kladná, poskytnout jí v této souvislosti součinnost: v souladu s výše předestřeným postupem popsáním NSS měl žalobkyni v takovém případě poučit o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně a stanovit jí lhůtu k doložení skutečností o tom, že učinila kroky vedoucí k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě EU. K ničemu takovému však evidentně nedošlo, neboť výsledkem jednání mezi žalovaným a žalobkyní 6. 8. 2025 bylo rovnou označení žádosti žalobkyně jako nepřijatelné.

IV. Závěr a náklady řízení

25. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že je důvodná. Zásah žalovaného byl nezákonný, neboť žalovaný dostatečným způsobem neprověřil, zda žalobkyně v době jeho rozhodování skutečně disponuje dočasnou či mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU a její žádost rovnou označil za nepřijatelnou ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina. Důvod nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona je přitom v rozporu s právem EU, konkrétně směrnici o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím. Z tohoto důvodu soud podle § 87 odst. 2 věta první s. ř. s. určil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že vrátil žalobkyni 6. 8. 2025 jako nepřijatelnou její žádost o udělení dočasné ochrany, byl nezákonný a žalovanému přikázal, aby obnovil stav před vrácením žádosti o udělení dočasné ochrany žalobkyně.
26. Ohledně dalšího postupu žalovaného soud poukazuje na bod 78 rozsudku NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42. Žalovaný zjistil, že žalobkyně již pobytové oprávnění ve Španělsku získala; neověřil však, zda její pobytové oprávnění ve Španělsku trvá či zda již nezaniklo. Na žalobkyni se tím pádem uplatní scénář č. 4 výše citovaného bodu rozsudku NSS: V takovém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

případě nelze bezprostředně uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) lex Ukrajina pro jeho neslučitelnost s právem EU, žádost bude nutné věcně projednat. Žalovaný žalobkyni poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žalobkyně na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, žalovaný ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území České republiky dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění žalovaný vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. V případě negativního zjištění vyzve žalobkyni, aby sama v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu jí poskytne součinnost.

27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, které jsou zřejmé ze soudního spisu. V případě řízení o této zásahové žalobě před Městským soudem v Praze jsou tyto náklady tvořeny vynaloženým poštovým. Celková výše nákladů důvodně vynaložených na řízení o žalobě tedy činí **93 Kč**.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 30. října 2025

JUDr. Jaromír Klepš v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.